

Arrest

nr. 69 317 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 februari 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag. Hiertegen gaat verzoeker in beroep.

1.4. Op 12 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. 20 mei 2010 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van verzoekers asielaanvraag.

1.6. Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 30 augustus 2010 wordt verzoekers aanvraag van 16 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.8. Op 8 april 2011 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 12 juli 2011 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12/04/2010 werd ingediend door: {...}
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18/06/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.*

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is . Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, ni. Kosovo. Verder stelt onze arts-adviseur dat betrokkene kan reizen en dat permanente mantelzorg niet strict noodzakelijk is. Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld “Retourner au Kosovo. informations sur le pays”(dd. 01/12/2009). Betrokkene kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina 2] Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is. Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr.2003/1 513betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien een lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien de echtgenote en kinderen van betrokkene nog in Kosvo verblijven zoals betrokkene zelf aanhaald in zijn asielaanvraag kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kunnen bijdragen in de financiële situatie van het gezin. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het and waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

Verzoeker betoogt het volgende:

“EERSTE MIDDEL - Schending van de substantiële vormvereisten; - Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer; - Machtsoverschrijding.

4.1.1. *De bestreden beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter van de vreemdelingenwet dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste. Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché C.W. {...} maar draagt geen originele handtekening. Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.*

4.1.2. *Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan. De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.*

4.1.3. *De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten, dat als volgt bepaald Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2i “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.” Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan. Maar zelfs als zou buiken dat de kwestieuze beslissing via elektronische weg verstuurd werd, dan dient nog waargenomen te worden dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van dit elektronisch verkeer.*

4.1.4. *In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint. Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. “La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d’un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n’a pas plus de valeur qu’une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)*

4.1.5. a). *De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden;*
b). *De verzoekende partij maakt geen deel uit van eventueel elektronische verkeer; integendeel, de beslissing werd uitgeprint in de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en daarna verzonden per aangetekende zending. II Er was dus zelfs nooit elektronisch verkeer Aangezien de beslissing werd uitgeprint en daarna per post verzonden is er geen enkele reden om de beslissing niet eigenhandig te handtekenen. De administratieve beslissing dd. 28/07/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig. “Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrucken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hond is gemaakt. Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430) De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”*

2.1.2 Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk beheer” acht de Raad het middel onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk beginsel bekend en de verzoekende partij laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingen-

wet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618, RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.3 De verzoekende partij is van mening dat een handgeschreven handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, dat er enkel een ingescande handtekening figureert op de bestreden beslissing, dat een ingescande handtekening in principe door eenieder kan worden geplaatst, dat dit niet toelaat na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en wat zijn hoedanigheid is, dat de verzoekende partij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer en dat de verzoekende partij zich persoonlijk heeft aangemeld op de gemeente. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder hetwelk de beslissing onbestaande is. Het gaat volgens de verzoekende partij om een substantiële vormvereiste.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: "*Voor de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid. C.W. {...} attaché.*"

De bevoegdheid op zich van attaché "*C.W. {...}*" wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu wordt echter niet betwist dat de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening bevat. Noch de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670). Het door de verwerende partij gevoegde arrest van de Raad van State van 24 september 2010 met nr. 207.655 besluit dat:

"(...) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden onzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché K.V. (...) beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, "die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)"; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening "erop geplakt" hebben, bijgevolg niet opgaat en dat "de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.V."; (...)"

Bijgevolg doet de omstandigheid dat de handtekening van attaché C.W. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“4.2.1. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. - De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de verzoeker in de mogelijkheid is om zich in Kosovo te laten behandelen en dat er tevens kan besloten worden tot de toegankelijkheid tot de vereiste medicatie en medische zorgen. - Tevens stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er mag besloten worden dat de verzoeker arbeidsgeschikt is en dat hij aldus kan in staan voor de betaling van de vereiste medische zorgen en medicatie.

4.2.2. Het is een principe dat het niet aan de adviserende geneesheer toekomt om een advies te verlenen of een evaluatie te maken van de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicamenteuze behandeling. De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook zelf de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg te beoordelen aangezien dit niet kadert in het advies van de adviserende geneesheer.

4.2.3. Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T. T. 2003, afi. 867, 393). Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is.

4.2.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers in de bestreden beslissing dat er geen enkel bewijs voorligt van een arbeidsgeneesheer die stelt dat de verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn en dat er dus mag vanuit gegaan worden dat de verzoeker zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Deze overweging staat evenwel in schril contrast met de inhoud van het advies van de adviserende geneesheer. Inderdaad. !! De adviserende arts stelt vast dat uit de medische attesten blijkt dat de verzoeker “niet werkbekwaam” is !! Er kan dan ook moeilijk gesproken worden van een deugdelijke motivering die gebaseerd is op een correcte feitenvinding, consequent is en niet gespekt is met enige tegenstrijdigheid.

4.2.3.2. Er wordt tevens niet onderzocht hoe het zit met de betaalbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicatie. Dit is evident niet zonder belang omdat de verzoeker niet de mogelijkheid heeft om inkomsten uit arbeid te verwerven zoals blijkt uit de medische attesten en de bevinding van de adviserende geneesheer en hij deze medicatie en zorgen niet kan betalen. De Dienst Vreemdelingenzaken bewijst voor het overige niet dat de noodzakelijke medicatie van de verzoeker abilify, zyprexa, seroxat, escitalopram, nestrolan (= trazodone) of olanzapine, cipramil, escitalopram en trazodone gratis beschikbaar zouden zijn. Evenmin wordt bewezen dat de verzoeker in staat zou zijn om gebruik te maken de psychiatrische diensten bij psychiaters en instellingen in Kosovo. Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken behandeling in Kosovo gewaarborgd is en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoeker dat zijn leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt. De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635. 23 maart 1998, A.P.M 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.

T T 2003. ati. 867. 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden. 4.2.4. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van verzoekers aanvraag als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.2.4. Waar verzoeker betoogt dat het een principe is dat niet de ambtenaar-geneesheer, maar enkel de Dienst Vreemdelingenzaken een evaluatie kan maken over de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicamenteuze behandeling, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt:

“De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst beoordeelt, hetgeen in casu gebeurd is zoals blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2011. Samen met de verwerende partij dient voorts gesteld dat niet kan ingezien worden wat verzoeker met zijn argument tracht te bereiken. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de geografische en financiële toegankelijkheid van de medische zorgen besproken wordt, waarbij uitvoerig verwezen wordt naar de ondersteunende stukken dienaangaande. De kritiek van verzoeker is niet ernstig.

2.2.5. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij geen enkel bewijs neerlegt van een arbeidsgeneesheer dat hij werkonbekwaam is, terwijl in het medisch attest dat hij heeft bijgebracht wel degelijk vermeld staat dat hij werkonbekwaam is.

De Raad stelt vast dat het motief waarbij gesteld wordt dat verzoeker geen bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer, een overtollig motief betreft. In de bestreden beslissing wordt immers omstandig gemotiveerd dat er voor de medische aandoening van verzoeker een adequate medische behandeling voorhanden is in het land van herkomst én dat deze behandeling toegankelijk is voor verzoeker. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er in het land van herkomst een stelsel van sociale bijstand is waarop verzoeker een beroep kan doen indien hij niet in staat is om te werken:

“Verder stelt onze arts-adviseur dat betrokkene kan reizen en dat permanente mantelzorg niet strict noodzakelijk is.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld “Retourner au Kosovo. informations sur le pays”(dd. 01/12/2009).

Betrokkene kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina. Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr.2003/1 513 betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien een lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat de echtgenote en de kinderen van verzoeker in Kosovo verblijven en dat verondersteld kan worden dat ook zij kunnen bijdragen in de financiële lasten van het gezin.

Zelfs indien verzoeker niet in staat is te werken, zijn er aldus voldoende garanties met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Kosovo.

Derhalve maakt het motief dat verzoekers werkonbekwaamheid niet door een arbeidsgeneesheer is vastgesteld een overtollig motief uit, waarbij de kritiek erop niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 14 juni 2006, nr.160.047).

2.2.6. Verzoeker stelt vervolgens dat er niet onderzocht wordt hoe het zit met de betaalbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en medicatie. Hij benadrukt dat hij niet in staat is om een inkomen te verwerven om zijn medische kosten te betalen. Hij stelt dat verwerende partij ook niet bewijst dat de noodzakelijke medicatie en psychiatrische diensten gratis beschikbaar zouden zijn in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn en dat er voldoende lokale medische centra of gespecialiseerde centra in Pristina zijn waar hij terecht kan. Ook wordt inzake de financiële haalbaarheid gemotiveerd dat er een wettelijk stelsel is van sociale bijstand voor personen die niet in staat zijn om te werken. De verwerende partij verwijst hierbij ook naar stukken waaruit deze vaststellingen blijken. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van het verslag van de ambtenaar-geneesheer en voornoemde stukken, op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Gezien het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende*

behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Zoals uit voorgaande bespreking echter blijkt, kan niet besloten worden dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, verstoken zou blijven van de nodige medische behandeling waardoor hij zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER